

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΧΩΡΙΚΗ ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ (ἐν σελ. 345). Χαραριστάτην μᾶς παρουσιάζει ὁ ζωγράφος Lieck (Λήκ) τὴν γερμανίδα χωρικήν, πάντες δὲ οἱ ἐκ τοῦ πληθίου γνωρίσαντες τὰς διαφορὰς χώρας τῆς γερμανικῆς Αυτοκρατορίας, οἷον τὴν Ἑσσην, τὰς Ῥηνικὰς ἐπαρχίας καὶ τὴν Βυρτεμβέργην πολὺς θὰ ἐνθυμηθῶσι τοιαύτας μορφάς, αἵτινες τοῖς προσεμεδιάσαν οὕτως ἀφελῶς καὶ κατέστησαν αὐτοῖς ὑποφερτὴν τὴν ἄλλως ἄχαριν ἐν τῇ ξένῃ διατριβῇ των. Πρὸ πάντων δὲ ἡ Σαξωνία καὶ ἐκ τῶν πόλεων τῆς ἡ Δρέσδη καὶ ἡ Λειψία φημίζονται, ὅτι ὑπερτεροῦσι τῶν ἄλλων γερμανικῶν τόπων κατὰ τὸ πλῆθος τῶν γνησίως γερμανικῶν καλλονῶν.

2. ΤΟ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ (ἐν σελ. 349). Πολλοὶ πολλάκις ἐπεχείρησαν νὰ ἐξηγήσωσι τί σημαίνει κυρίως ὁ χορὸς, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εὐρέθῃ συμφωνῶν πρὸς τοὺς ἄλλους. „Ὁ χορὸς εἶνε ἀφορμὴ πρὸς ὅλως διόλου περιττὰ καὶ ἀνωφελῆ ἐξοδα“, λέγει ὁ ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης. — „Ὁχι, ὑπολαμβάνει ὁ ἐπιχειρηματίας, ὁ χορὸς εἶνε τὸ καλλίτερον μέσον, μὲ τὸ ὅποιον θέτονται τὰ χρήματα εἰς κυκλοφορίαν“· ἡ μήτηρ ἂν ἐτέρου διατείνεται, ὅτι ὁ χορὸς εἶνε μία τῶν περιστάσεων πρὸς εὐρεσιν συζύγων διὰ τὰς θυγατέρας· τὸ ἀρθριτικὸν γεροντοπαλλήκαρον ὅμως λέγει: „ὁ χορὸς εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος, διὰ ν' ἀποφασίσῃ τις νὰ κάμῃ κίνησιν καὶ νὰ ἰδρώσῃ· ὁ φιλόσοφος ἀπαντᾷ πρὸς τοῦτον διὰ τοῦ ὀρισμοῦ ὅτι ὁ „χορὸς εἶνε ἐκείνη ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάθροισις νεαρῶν προσώπων ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, καθ' ἣν ἡ περιστροφή καὶ κίνησις τοῦ σώματος γίνεται ἀκριβῶς κατ' ἐκείνους τοὺς κανόνας οἱ ὅποιοι αὐστηρῶς εἶνε προδιαγεγραμμένοι ὑπὸ τῆς καλλισθησίας τῆς ὀρχηστικῆς τέχνης καὶ ὀρέξεως“· ἡ δὲ νεαρὰ κόρη ἐπὶ τέλους, εἰς τῆς ὁποίας τὰ ὄψα ἀντηχοῦσιν ἴσως ἀκόμη ἀπὸ τοῦ τελευταίου χοροῦ αἱ θελητικώταται μελωδίαι τοῦ βαλλι-

μοῦ, ἰσχυρίζεται: „ὁ χορὸς εἶνε τὸ λαμπρότερον πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον! Ὁ χορὸς εἶνε — βέβαια, δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ χορὸς!“

Ὅπωςδὴποτε πρέπει ν' ἀπολαύσῃ τις τὸν χορὸν καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ὅπως ἐκφέρῃ καὶ αὐτὸς ἴδιον ὀρισμόν, ὡς ἐπραξεν ἡ ὡραία ἡμῶν. Καὶ εἶχε λόγον νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ χορὸς εἶνε τὸ λαμπρότερον πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον. Διότι ἐκεῖ εἶχεν ἰδεῖ καὶ γνωρίσει πρώτην φοράν ἐκείνον, τοῦ ὁποίου ἡ εἰκὼν πανταχοῦ τὴν συνοδεύει καὶ ἐπασχολεῖ τὴν φαντασίαν τῆς, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὰ ῥόδα, τὰ ὁποῖα ἂν οὐ κατεφίλησε καὶ ἐθλίψεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, δὲν ἠθέλησε οὐδὲ ν' ἀφήσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῆς, ἀλλὰ μετ' αὐτῶν κατεκλίθη καὶ κοιμωμένη πάλιν ἀναλογίζεται ἐκείνον, πάλιν ἡ φαντασία τῆς ἵπταται εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ, ἐν ᾗ κατὰ πρῶτον εὗρε τὴν εὐδαιμονίαν τῆς.

3. ΠΚΤΙΣ ΘΗΡΕΥΟΥΣΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΣ (ἐν σελ. 352). Ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ (σελ. 341) εἶπομεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν ἀρπακτικῶν ιδιοτήτων τοῦ ζώου τούτου, κοινῶς λεγομένου *κουνάδι*. Μετὰ πονηρίας καὶ πολλῆς δεξιότητος κατορθώνει, ἀναρριχώμενον ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων, νὰ συλλαμβάνῃ κοιμώμενα τὰ πτηνὰ, λίαν δὲ περίεργος καὶ χαρακτηριστικὸς εἶνε ὁ τρόπος, καθ' ὃν καταδιώκει μέχρι θανάτου τοὺς σκίουρους. Ὁλοκλήρους ὥρας διαρκεῖ πολλάκις ἡ θήρα αὕτη· ὁ ἀτυχὴς σκίουρος πηδᾷ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον, ἀναρριχᾷται ἐλικοειδῶς εἰς τοὺς κορμούς αὐτῶν μέχρι τῶν ὑψηλοτέρων κλάδων, ἀπὸ τούτων καταρρίπτεται ἀστραπηδὸν εἰς ἄλλους καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, πανταχοῦ καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ σπεύδοντος ἀσπόνδου ἐχθροῦ, τοῦ ὁποίου δὲν εἶνε πεπωμένον νὰ διαφύγῃ τοὺς ὀξεῖς ὀδόντας.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Πρὸ τινων ἡμερῶν τὸ δημαρχεῖόν τῆς Μαδρίτης ἀνήγγειλε τῇ βασιλίᾳ Χριστίνῃ, ὅτι ἐγεννήθη ὁ χιλιετὸς παῖς ὁ κατὰ τὸ βόπτισμα λαβὼν τὸ ὄνομα τοῦ Μονάρχου ἂν ἥς ἡμέρας ἀπέθανεν ὁ Ἀλφόνσος. Ἡ βασιλὶς βαθέως συνεκινήθη ἐκ τοῦ δαίματος τούτου τῆς συμπαθείας τοῦ λαοῦ καὶ εἰς τὸν χιλιετὸν τούτον ὁμώνυμον τοῦ υἱοῦ τῆς ὑπῆκοον, υἱὸν ξυλουργοῦ, ἀπέστειλεν ὡς δῶρον δύο δωδεκάδας παιδικῶν ἀσπρορρούχων ἀργυροῦν κύπελλον, ἐπιπλὰ τῆς τραπέζης καὶ συγχρόνως βιβλίον τοῦ ταμειευτηρίου, φέρον ἐγκλειστον σπουδαῖον χρηματικὸν ποσὸν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ ἰδιοχείρως γεγραμμένα τὰ ἑξῆς: „Τῷ χιλιετῷ Ἀλφόνσῳ ἡ γυνή, ἣν δύο Ἀλφόνσοι κατέστησαν εὐτυχῇ.“ Ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς βασιλίσσης τῆς Ἰσπανίας ἐνεποίησε πανταχοῦ ζωηρὰν ἐντύπωσιν καὶ προσέκλεσε τὴν συγκίνησιν τῶν εὐαισθητῶν καρδιῶν.

Ὁ γνωστότατος τοῖς Ἑλλήσιν ἄγγλος πολίτευθς Κάρολος Δίλκε διατρίβει ἀπὸ τινος ἐν Παρισίοις, ἔπου τὸν συνοδεύει ἡ σύζυγός του ἵνα δεῖξῃ

πανταχοῦ, ὅτι δὲν ἔπαυσε νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ἀθωότητά του. Ὁ Δίλκε ἀνεκοίνωσεν ἐμπιστευτικῶς πρὸς τινὰ τῶν δημοσιογράφων, ὅτι ἡ δίκη του μετ' ὀλίγους μῆνας θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ πάλιν. Φίλοι αὐτοῦ, ἐξ ἰδίας των πρωτοβουλίας, ἐπεχείρησιν βίτικὴν καὶ λεπτομερῆ ἔρευναν τῆς ὕποθέσεως, ὡς ἀποτέλεσμα δ' αὐτῆς θὰ γνωσθῶσι μετ' ὀλίγον εἰς τὸν κόσμον αἱ περιεργώταται καὶ ἀνεπιστάταται τῶν ἀποκαλύψεων. Οἱ φίλοι οὗτοι (ἄνδρες πολιτευόμενοι, δικηγόροι, ἱατροί, ὑπουργοὶ καὶ ἄνθρωποι εἰς θλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας ἀνήκοντες) λέγεται ὅτι ἀνεκάλυψαν τὰ ἴχνη συνωμοσίας, περὶ ἧς μετὰ μικρὸν θὰ ἔχῃ νὰ γράψῃ πλεῖστα ὅσα ὁ τύπος συμπάσης τῆς ὑφηλίου. Ἡ τρίτη δίκη μεταξὺ Δίλκε καὶ Κρόφορντ ἀναμφιβόλως θὰ γέμῃ ἀξιοσημειώτων καὶ σκανδαλωδεστάτων λεπτομερειῶν, ὅπως καὶ ἀμφοτέραι αἱ προηγηθεῖσαι.

Ἡ ἱατρικὴ Ἀκαδημία τῆς Πετρούπολεως ἐξέδωκεν ἐσχάτως ὑπόφα-

δεν τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης. Εἰς τὴν ἐπερώτησιν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκπαιδευτικῶν ὑπουργείου, ἂν τὸ δίπλωμα τῶν γυναικῶν πρέπει νὰ θεωρῇται ἰσοβάθμιον πρὸς τὸ τῶν ἀρρένων ἱατρῶν, ἀπήντησεν ἡ Ἀκαδημία καταφατικῶς ἐπὶ τῇ βάσει ψηφοφορίας γενομένης μεταξύ τῶν μελῶν τῆς. Ἐκ τούτου λοιπὸν φαίνεται, ὅτι οἱ θήλειοι ἱατροὶ καὶ ἐπιστήμονες ἐν Ῥωσίᾳ ἀπολαύουσι πλείονων προνομίων, παρὰ τοὺς συναδέλφους αὐτῶν ἐν Ζυρίχῃ, ἧτις ἐξομνεῖται καὶ ἐγκωμιάζεται ἐδῶ, ἐν Γερμανίᾳ, ὡς ὁ παράδεισος τῶν θελουσῶν νὰ χειραφετηθῶσι γυναικῶν, ἐπειδὴ ἐσχάτως ἐν τῶν δικαστηρίων τῆς πόλεως ταύτης ἤρνηθη νὰ θεωρήσῃ ὡς συνήγορον τοῦ ἰδίου τῆς ἀνδρὸς γυναῖκα, σπουδάσασαν ἐν τῇ πανεπιστημίᾳ τῆς αὐτῆς πόλεως τὰ νομικά.

Ἡ Κάρολην Σύλβα, ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦτο κρυπτομένη βασίλισσα τῆς Ῥωμανίας καὶ διακεκριμένη συγγραφεὺς Ἐλισάβετ δὲ διδάξῃ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ παρθεναγωγείῳ τοῦ Βουκουρεστίου ἀπὸ τοῦ ἔτους 1887 μαθήματα περὶ νεωτέρας Φιλολογίας. Ἡ βασίλεις, ἐπισταμένη καλῶς τοὺς κλασικοὺς πασῶν τῶν χωρῶν, παρετήρησεν ἀπὸ πολλοῦ ὅτι ἐχώλινεν ἡ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τούτου, προσεκάλει λοιπὸν συχνάκις τὰς νοημονεστέρας τῶν μαθητριῶν παρ' ἑαυτῇ καὶ ἐδίδασκεν αὐτάς κατ' ἰδίαν, ἀλλὰ τοιοῦτοτρόπως παρήχθησαν εἰς μέσον σκηναὶ ζηλοτυπίας μεταξύ τῶν νεανίδων, ἐπὶ τέλους δὲ ἡ Ἐλισάβετ, συνεννοηθεῖσα πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, ἀπεφάσισε ν' ἀναλάβῃ αὐτὴ ὅλον τὸ μάθημα τῆς φιλολογίας.

Ἰπελογίσθη ὅτι καθ' ὅλον τὸν κόσμον ἐκδίδονται περὶ τὰ 770 ἱατρικὰ περιοδικά, ἐξ ὧν 147 ἀνάγονται εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὰς ἀποικίας τῆς, 129 εἰς τὴν Γερμανίαν, 54 εἰς τὴν Αὐστρον, 69 εἰς τὴν μεγάλην Βρετανίαν, 51 εἰς τὴν Ἰταλίαν, 28 εἰς τὸ Βέλγιον, 26 εἰς τὴν Ἰσπανίαν, 25 εἰς τὴν Ῥωσίαν, 16 εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, 10 εἰς τὴν Ἑλβετίαν, 9 εἰς τὴν Σουηδίαν καὶ Νορβηγίαν, 5 εἰς τὴν Δανιμαρκίαν, 4 εἰς τὴν Πορτογαλίαν, 2 εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ 3 εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐν Ἀμερικῇ δὲ λέγεται, ὅτι ἐκδίδονται 183 ἱατρικὰ περιοδικά, ἐν Ἀσίᾳ 15 καὶ ἐν Ὠκεανίᾳ 2, φαίνονται ὅμως οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι δυσαναλόγως μικροί.

Περὶ τῶν ἔξων τῶν ἁγγλῶν διπλωματῶν ἐδημοσίευσεν ἀγγλικὴν τι φύλλον πολλὰς εἰδήσεις, ἐξ ὧν ἀποσπῶμεν τὰς ἑξῆς: „Συρμός, φαίνεται, κατέστη ἀπὸ τινος τὰ νεαρώτερα καὶ φιλοδοξώτερα μέλη τοῦ Κοινοβουλίου ν' ἀπαρῶνται τὸν καμπανίτην καὶ νὰ ἐκδίδωνται εἰς τὴν πόσιν τοῦ ἱαματικοῦ ὕδατος τοῦ Appollinaris. Ὁ Γλάδστον εἶχε ποτε ἐν τῷ ὑπουργείῳ του πολλοὺς συναδέλφους, οἵτινες εἶχον ἀποφασίσει νὰ μὴ πῶσι ποτε μεθυστικὰ ποτά, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τηρήσωσιν ἐπὶ μακρὸν τὴν ἀπόφασίν των, ἐκτὸς τοῦ Καρόλου Δίλκε, ὅστις μέχρι τέλους ἔμεινε „teetotaler“. Ὁ Γλάδστον οὐδέποτε καπνίζει, πίνει ὅμως οἶνον παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἐγειρόμενος αὐτῆς δὲν ὀκνεῖ νὰ βροφήσῃ καὶ ἐν ἀκρόμῃ ποτήριον φλογεροῦ ἰσπανικοῦ οἴνου. Ὁ Chamberlain οὐδέποτε ἀποσύρει ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ μακρὸν καὶ βαρὺ τὴν γεῦσιν σιγάρρον, συνεθίζει δὲ τρώγων νὰ πίνῃ καμπανίτην. Ὁ Μόρλεϋ πίνει ἐπίσης καμπανίτην, ἀλλὰ κα-

πνίζει μόνον σιγαρέτα. Ὁ σὶρ Ἀρκουρτ, πάσῃων δυσπεψίαν, ὑπῆρξεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον διδάστημα „teetotaler“, ἀλλ' ἀπὸ τινος κατέφυγεν αὐθις εἰς τὸν οἶνον, τὸν αἰδοπα. Ὁ λόρδος Ῥανδόλφος Τσώρτσιλ πίνει πολὺ ὀλίγον, ἀλλὰ καπνίζει μανιωδῶς, ὅπως καὶ ὁ Labouchere, ὅστις κατὰ τὰς συνεδριάσεις τοῦ κοινοβουλίου εὐρίσκεται περισσώτερον καιρὸν ἐν τῇ καπνιστηρίῳ, παρὰ ἐν τῇ αἰδούσῃ τῶν συνεδριῶν. Ὁ λόρδος Σαλισβουρίας, ἕνεκα τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς υἱείας του, εἶνε ἠναγκασμένος νὰ ᾔνε μετριάτως περὶ τὴν πόσιν ἐρεθιστικῶν οὐσιῶν καὶ οὐδέποτε νὰ καπνίζῃ, ἐπίσης δὲ καὶ ὁ λόρδος Δουφφερτίνος οὔτε πίνει, οὔτε καπνίζει.“

Ἐπ' ἐσχάτων ἐδημοσιεύθη ἡ στατιστικὴ τῆς ἐν ἔτει 1885—86 συγκομιδῆς τῶν δημητριακῶν καρπῶν καθ' ἑλὴν τὴν γερμανικὴν αὐτοκρατορίαν, ἐν αὐτῇ δὲ ὑπάρχει παραβολὴ τῶν κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη συγκομιδέντων τριῶν κυριωτέρων προϊόντων τῆς γερμανικῆς γῆς, εἰς τόνους, ὧν ἕκαστος ὑπελογίσθη πρὸς 1000 χιλιόγραμμα:

ἔτος	βόλζα	σῖτος	γαώμηλα
1880	4,952,525 τόνων	2,345,278 τόνων	19,466,242 τόνων.
1881	5,448,404 „	2,059,139 „	25,491,022 „
1882	6,390,407 „	2,553,447 „	18,089,332 „
1883	5,600,068 „	2,350,878 „	24,906,431 „
1884	5,450,992 „	2,478,883 „	24,019,601 „
1885	5,820,095 „	5,599,271 „	27,953,643 „

Μεταξὺ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχηγῶν καὶ τῶν ἐστεμμένων ἡγεμόνων κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ νέους χρόνους ἀναφέρονται καὶ πολλοί, ἀνάπτηροι τὸ σῶμα ἢ πάσχοντες διαφόρους ἀσθενείας. Οὕτως ὁ μέγας ἱεροεξεταστής Πέτρος Ἀρβουέζος ἦτο τυφλός, ὁ ὑπουργὸς Ἑρρίκου τοῦ ἐβδόμου τῆς Ἀγγλίας, καρδινάλιος Οὐόλσεϋ ἦτο κωφός, ὁ Πάπας Σίξτος ὁ Ε'. ἦν παράλυτος, ὁ Πάπας Ἰωάννης ὁ ΙΓ'. ἦτο μονόχειρ, Λουδοβίκος ὁ ΙΔ'. τῆς Γαλλίας ἦτο κωφός, ὡς καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Σουηδίας Χριστίνα. Χριστιανὸς ὁ Ζ'. τῆς Δανιμαρκίας ἦτον ἡλίδιος, Ριχάρδος ὁ Ι'. τῆς Ἀγγλίας ἦτο κωφός, ὁ δὲ γερμανὸς αὐτοκράτωρ Ἰωάννης τοῦ Λουξεμβούργου εἶχε τυφλωθῇ, τὸ αὐτὸ δὲ εἶχε πάθει καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἀνωβέρου, Γεώργιος ὁ Ε'.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καλλίστων λεξιῶν ἐπεχειρήσῃ τις νὰ μετρήσῃ τὸν πλοῦτον τῶν λέξεων ἐκάστης γλώσσης, εὔρε δὲ ὅτι ἡ ἰσπανικὴ ἔχει 22,000 λέξεων, ἡ ἀγγλικὴ 22,000, ἡ λατινικὴ 25,000, ἡ γαλλικὴ 30,000, ἡ ἰταλικὴ 45,000, ἡ ἑλληνικὴ ἀνω τῶν 50,000 καὶ τέλος ἡ γερμανικὴ περὶ τὰς 80,000. Ἐκ τῶν 22,000 λέξεων, τῶν ἀποτελουσῶν σύμπαντα τὸν θησαυρὸν τοῦ ἀγγλικοῦ ἰδιώματος, ὑπὲρ τὰς 15,000 δύναται νὰ ἐννοήσῃ πᾶς γινώσκων τὴν λατινικὴν, τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν, ἐὰν δὲ γνωρίζῃ καὶ τὴν γερμανικὴν δὲ ἐννοῇ ἀκριβῶς καὶ ἀλλὰς 3,000 λέξεις τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης, φαίνεται δὲ ὅτι μόνον αἱ ὑπολειπόμεναι 4,000 εἶνε ἀρχαῖαι βρετανικῆς καταγωγῆς.

ΠΕΡΙ ΕΝΑΕΡΙΩΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΩΝ.

(τέλος).

Ἡ ἐν ἔτει 1870—71 γενομένη πολιορκία τῶν Παρισίων παρέσχε τὴν κυριωτέραν ἀφορμὴν, ὅπως ἐπιδιώξῃ ἡ ἀεροναυτικὴ πρὸ πάντων πρακτικῶν σκοποῦς, τότε δὲ κατὰ πρώτην φοράν ἐβοήθησε καὶ τὴν ταχυδρομικὴν συγκοινωνίαν καὶ παρέσχεν αὐτῇ ἀξιολογώτατας ὑπηρεσίας χάρις εἰς τὴν διοργανωτικὴν δεξιότητα τοῦ τότε γενικοῦ διευθυντοῦ τῶν γαλλικῶν ταχυδρομείων Ῥαμπὼν. Πρῶτος παρήλθεν ὑπεράνω τῶν γερμανικῶν χαρᾶκωμάτων ὁ Τισσανδιέ, τῇ 30. Σεπτεμβρ. 1870, ἥτοι ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς πολιορκίας. Κατέβη δὲ εἰς τὴν πόλιν Dreux καὶ παρέδωκε τῷ ἐκεῖ ταχυδρομείῳ τὸ ἐμπειστευμένον αὐτῷ φορτίον. „Ἰδοὺ κεῖνται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, διηγείται ὁ περιφανὴς οὗτος ἀνὴρ, τριάκοντα χιλιάδες ἐπιστολῶν ἐκ Παρισίων. Τριάκοντα χιλιάδες οἰκογενειῶν δὲ ἦνε εὐγνώμονες πρὸς τὸ ἀερέστατόν μου, τὸ ὅποιον διὰ μέσου τῶν νεφῶν κατέρωθσε νὰ ταῖς φέρῃ εἰδήσεις παρὰ τῶν πολιορκουμένων. Ὅποσα μυθιστορήματα, καὶ δράματα καὶ τραγωδίας δὲ περιέχῃ ἄρα γε ὁ ταχυδρομικὸς μου σάκος!“

Ἀφ' ἐτέρου πάλιν ἐντὸς τῶν Παρισίων ἡ διευθύνσις τῶν ταχυδρομείων ἐφρόντιζεν, ὅπως ἡ ποιήσις τῆς διὰ τῶν ἀέρων συγκοινωνίας μὴ παραβιάσῃ τὴν πρακτικὴν αὐτῆς ἐφαρμογὴν. Καθ' ἐκάστην κατεσκευάζοντο νέα ταχυδρομικὰ ἀεροκίνητα καὶ ἐξωπλίζοντο δι' ὅλων τῶν ἀναγ-

καίων ἐφοδίων. Τότε ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν καὶ ἰδιαίτερα ἀεροστατικά δελτάρια καὶ φάκελλοι ἐπιστολῶν. Καὶ τῶν μὲν δελταρίων τὸ χρῶμα ἦν λευκὸν καὶ τὸ μέγεθος εἶχε συμκρυνθῇ εἰς 10:7 ὑφεκατόμ., τῶν δὲ φακέλλων ἦν πράσινον καὶ ὁ ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο χάρτης, ἐλαφρότατος.

Τὸ βάρος τῶν ἐπιστολῶν ὥφευε νὰ μὴ ὑπερβαίῃ τὰ 4 γραμμάρια τὰ δὲ ταχυδρομικὰ τέλη δι' ἐκάστην ἐπιστολὴν ἐντὸς τῆς Γαλλίας εἶχον ὀρισθῇ εἰς 20 ἐκατοστά, δι' ἕκαστον δὲ δελτάριον εἰς 10 ἐκατοστά τοῦ φράγκου. Καθ' ἑλὴν τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκίας τῶν Παρισίων τὸ ἐναέριον ταχυδρομεῖον μετεκόμισε, μὴ ὑπολογιζομένων τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων καὶ τῶν ἐφημερίδων, 91 ἐπιβάτας, 363 γραμματοφόρους περιστέρους καὶ 2,500,000 γράμματα καὶ δελτάρια βάρους 10,000 χιλιόγραμμων.

Ἀπὸ τῆς 23. Σεπτεμβρίου 1870 μέχρι τῆς 22. Ἰανουαρίου 1871 ἀνεχώρησαν ἐκ Παρισίων 65 ἀεροκίνητα. Ἐκ τούτων πέντε μὲν περιέπεσαν εἰς χεῖρας τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων, τέσσαρα πάρεσβυθησαν εἰς Βέλγιον, τρία εἰς Ὀλλανδίαν, δύο εἰς Γερμανίαν καὶ ἐν ἐφθασε μέχρι Νορβηγίας. Δύο μόνον ἀεροπόρα ἐγένοντο ἀφαντα ὁλοτελεῖς, ἕως δ' εἰς ἐν τούτων ἀνῆκον τὰ λείψανα, τὰ ὅποια εὐρέθησαν τὸ φθινόπωρον τοῦ 1873 εἰς τοὺς κλάδους δένδρου τινὸς ἐν Πόρτ-Νατάλ, παρὰ τὴν νοτιοανατολικὴν ἀκτὴν τῆς Ἀφρικῆς. Τὸ περιεργώτατον ταξίδιον, ὑπερ συγχρόνως ἀπο-